

Arrest

nr. 119 299 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in juni 2002 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 juni 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 juni 2013.

1.3. Op 31 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, van Arabische origine en een soennietische moslim te zijn. U bent geboren in de wijk al-Aziziya, gelegen in al-Mansoura in de provincie al-Daqahlia, en u hebt er gewoond tot het vertrek uit uw land.

In 1998 en 1999 had u deelgenomen aan twee demonstraties in Cairo waarin het terrorisme tegen toeristen aan de kaak werd gesteld. De betogers werden door Moslimbroeders aangevallen en u werd in de rug aangevallen door een voor u onbekend persoon. Veel betogers waren lid van de Nationaaldemocratische Partij ('al-Hizb al-Watani al-Dimuqrati') van de toenmalige president Mubarak. In 2000 bent u lid geworden van deze Nationaaldemocratische Partij maar daarvoor volgde u de partij al. U woonde vergaderingen bij en distribueerde geld aan de bevolking om stemmen te ronselen. Uw familieleden hadden er problemen mee dat u lid was van deze partij die uitgesproken tegen de Moslimbroeders was. De meerderheid van de mensen in uw regio waren immers aanhangers van de Moslimbroeders.

In 1990, 1992 en 1994 werd omwille van uw activiteiten voor de Nationaaldemocratische partij de winkel van uw vader vernield door leden van de Partij voor Vrijheid en Gerechtigheid. In 1997 had u een keer met uw broer gevochten en in 1999 werd uw broer geslagen en bedreigd dat hij ergere dingen zou worden aangedaan als u de Nationaaldemocratische Partij niet zou verlaten.

In juni 2002 bent u op legale manier met een visum naar België gereisd. U had geen problemen met de Egyptische autoriteiten maar u wou gewoon een vreedzaam leven leiden, ver weg van de politiek in uw land. In 2009 hebt u een regularisatieaanvraag ingediend maar deze werd afgewezen. Op 13 mei 2013 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas, waar u op 3 juni 2013 een asielaanvraag hebt ingediend. U verklaart dat het regime van Mubarak op 25 januari 2011 is gevallen en dat de Moslimbroeders aan de macht zijn gekomen. Bij terugkeer naar Egypte vreest u dat de luchthavenautoriteiten u gaan arresteren en vragen gaan stellen omdat u elf jaar in het buitenland hebt gewoond en een permanent politiek lid was. U hebt in de krant gelezen dat er op 30 juni 2013 een tweede revolutie zal plaatsvinden waarbij iedereen, zowel in binnen- als buitenland, die tegen de Moslimbroeders is, zal gevisieerd worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een document neer waarin u in het Frans enkele gebeurtenissen heeft genoteerd.

Op 26 juni 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 augustus 2013 door het Commissariaat-generaal ingetrokken.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hoeven koesteren ten aanzien van uw land van herkomst, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u stelt naar België te zijn gekomen omdat u op een vredige manier wou leven, ver weg van het politieke leven. U was in 2000 immers lid geworden van de Nationaaldemocratische Partij in Egypte en omwille van uw activiteiten voor deze partij werden uw familieleden lastig gevallen. Zo stelt u dat de winkel van uw vader tot driemaal toe (in 1990, 1992 en 1994) werd vernield door aanhangers van de Partij voor Vrijheid en Gerechtigheid en dat uw broer in 1999 werd bedreigd en geslagen. Uw familieleden gingen dan ook niet akkoord met uw lidmaatschap van de Nationaaldemocratische Partij. Daarnaast hebt u in 1998 en 1999 deelgenomen aan twee betogingen waarin u door de Moslimbroeders werd aangevallen. Dat u na al deze gebeurtenissen nog tot juni 2002 in Egypte bent gebleven is een houding die de ernst van deze feiten danig minimaliseert. U stelt dat u de kans niet hebt gehad om eerder te reizen en dat u uiteindelijk via een toeristenvisum naar België bent gekomen, maar er u nogmaals op gewezen dat u na deze gebeurtenissen nog ongeveer tweeënhalf jaar in Egypte bent gebleven, vergoelijkt u uw houding door te stellen dat u buiten de stad woonde en telkens stiekem naar huis kwam. U verklaart dat u in die periode in een appartement verbleef in de wijk al-Muhandisin (in Cairo) dat door de Nationaaldemocratische Partij werd betaald. Hieraan kan echter geen enkel geloof worden gehecht aangezien u eerder in het gehoor, toen u werd gevraagd om een overzicht te geven van uw verblijfplaatsen vanaf uw geboorte tot uw vertrek naar België, expliciet had verklaard dat u 'altijd op hetzelfde adres hebt gewoond'. Ook ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, hebt u uitdrukkelijk verklaard dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek naar België in juni 2002 in de al-Aziziya wijk in al-Mansoura hebt gewoond. Dat u, wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt dat u had gezegd dat u van al-Aziziya bent maar dat u gans uw leven buiten de stad hebt gewoond, is een indicatie dat u uw verklaringen wederom aanpast en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 3, 5 & 11-14 & Verklaring DVZ, , 10/06/2012, p. 4).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend nadat u in het Centrum voor Illegalen in Merksplas werd vastgehouden; u verbleef toen al ongeveer elf jaar in België. In 2009 had u een regularisatieaanvraag ingediend, maar u kreeg een weigeringsbeslissing. U heeft zich niet eerder vluchteling verklaard omdat uw advocaat van mening was dat er na uw afgewezen regularisatieaanvraag wel 'andere wetten zouden worden opgemaakt die in uw voordeel konden zijn'. Dit gedrag relativeert op fundamentele wijze de ernst van de door u ingeroepen feiten die voor uw vertrek uit Egypte in 2002 zouden zijn voorgevallen (CGVS, p. 3). Mocht u deze feiten ernstig genoeg hebben geacht, dan mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u bij uw aankomst of kort daarna bij de bevoegde autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u ongeveer elf jaar hebt gewacht om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en ook de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen.

Aangaande uw vrees bij terugkeer naar Egypte gearresteerd te worden door de luchthavenautoriteiten omdat u zolang in het buitenland hebt gewoond en dat ze u bijgevolg van spionage gaan verdenken, dient opgemerkt dat dit louter veronderstellingen zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs. Ook wat betreft uw vrees voor een 'tweede revolutie' die eind juni gaat plaatsvinden en waarbij de Moslimbroeders iedereen die in het binnen- of buitenland hun tegenstander is, zullen viseren, dient opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch is. U stelt weliswaar dat de Moslimbroeders na de revolutie naar het partijbureau van de Nationaaldemocratische partij zijn gegaan en veel dossiers hebben geconfisqueerd en in brand hebben gestoken, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat zij daadwerkelijk op de hoogte zijn van uw lidmaatschap en u omwille hiervan zouden vervolgen. Bovendien hebt u in 2006 voor het laatst contact gehad met leden van de Nationaaldemocratische partij en hebt u geen weet van partijleden die actueel problemen zouden hebben met Moslimbroeders en is ook dit een indicatie dat u deze vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien dient opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat het regime van Mubarak op 25 januari 2011 is gevallen en dat de Moslimbroeders één jaar geleden aan de macht waren gekomen en dat u alsnog tot 3 juni 2013 hebt gewacht om een asielaanvraag in te dienen. Deze houding strookt totaal niet met het feit dat u zichzelf een politiek figuur noemt die bij terugkeer naar zijn land in de problemen zal komen. Mocht u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, dan mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u niet meer dan een jaar nadat de Moslimbroeders aan de macht waren gekomen, zou wachten alvorens zich vluchteling te verklaren. Dat u zolang hebt gewacht omdat u via uw advocaat aan het proberen was om via een andere procedure een legaal verblijfsstatuut te bekomen, is geen verschoningsgrond. Uw houding is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste verklaringen (CGVS, pp. 6, 8, 11 & 15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Het document waarin u in het Frans enkele gebeurtenissen hebt genoteerd die u hebt meegemaakt, is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien het hier om een document gaat dat door uzelf werd opgesteld en het bijgevolg niet kan worden beschouwd als van een objectieve bron afkomstig.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een reisadvies Egypte van de FOD Buitenlandse Zaken van 25 november 2013.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij stelt dat hij en zijn familieleden werden lastiggevallen omwille van zijn lidmaatschap van en zijn activiteiten voor de Nationaaldemocratische partij doch het gegeven dat hij na de door hem aangehaalde gebeurtenissen in 1990, 1992, 1994, 1998 en 1999 nog tot juni 2002 in Egypte is gebleven de ernst van deze feiten danig minimaliseert en hij, in een poging om zijn houding te vergoelijken, tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn verblijfplaatsen hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, (ii) het feit dat hij ongeveer elf jaar heeft gewacht om in België asiel aan te vragen een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste gebeurtenissen relativeert, (iii) zijn vrees bij terugkeer naar Egypte gearresteerd te worden door de luchthavenautoriteiten omdat hij zolang in het buitenland heeft gewoond waardoor ze hem van spionage gaan verdenken, louter veronderstellingen zijn die hij niet kan staven aan de hand van enig bewijs, (iv) hij ook zijn vrees voor de Moslimbroeders, die volgens verzoeker iedereen zullen viseren die in het binnen- of buitenland hun tegenstander is, niet aannemelijk maakt, zoals wordt toegelicht, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) het document waarin verzoeker in het Frans enkele gebeurtenissen heeft genoteerd die hij heeft meegemaakt niet van die aard is om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.3. Na lezing van het administratief oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft hier evenwel in gebreke.

2.3.1. Immers, waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk riskeert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, dat de Moslimbroeders aldaar aan de macht zijn, dat zijn broer reeds door hen werd geslagen en bedreigd, dat ook de winkel van zijn vader tot drie maal toe werd vernield door de Moslimbroeders en dat het voor zich spreekt dat hij als vooraanstaand lid van de Nationaaldemocratische Partij gevaar loopt in Egypte, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Vooreerst vermag verzoeker met het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen niet afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Vooreerst dient opgemerkt dat u stelt naar België te zijn gekomen omdat u op een vredige manier wou leven, ver weg van het politieke leven. U was in 2000 immers lid geworden van de Nationaaldemocratische Partij in Egypte en omwille van uw activiteiten voor deze partij werden uw familieleden lastig gevallen. Zo stelt u dat de winkel van uw vader tot driemaal toe (in 1990, 1992 en 1994) werd vernield door aanhangers van de Partij voor Vrijheid en Gerechtigheid en dat uw broer in 1999 werd bedreigd en geslagen. Uw familieleden gingen dan ook niet akkoord met uw lidmaatschap van de Nationaaldemocratische Partij. Daarnaast hebt u in 1998 en 1999 deelgenomen aan twee betogingen waarin u door de Moslimbroeders werd aangevallen. Dat u na al deze gebeurtenissen nog tot juni 2002 in Egypte bent gebleven is een houding die de ernst van deze feiten danig minimaliseert. U stelt dat u de kans niet hebt gehad om eerder te reizen en dat u uiteindelijk via een toeristenvisum naar België bent gekomen, maar er u nogmaals op gewezen dat u na deze gebeurtenissen nog ongeveer tweeënhalf jaar in Egypte bent gebleven, vergoelijkt u uw houding door te stellen dat u buiten de stad woonde en telkens stiekem naar huis kwam. U verklaart dat u in die periode in een appartement verbleef in de wijk al-Muhandisin (in Caïro) dat door de Nationaaldemocratische Partij werd betaald. Hieraan kan echter geen enkel geloof worden gehecht aangezien u eerder in het gehoor, toen u werd gevraagd om een overzicht te geven van uw verblijfplaatsen vanaf uw geboorte tot uw vertrek naar België, expliciet had verklaard dat u ‘altijd op hetzelfde adres hebt gewoond’. Ook ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw gehoor door het CGVS, hebt u uitdrukkelijk verklaard dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek naar België in juni 2002 in de al-Aziziya wijk in al-Mansoura hebt gewoond. Dat u, wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt dat u had gezegd dat u van al-Aziziya bent maar dat u gans uw leven buiten de stad hebt gewoond, is een indicatie dat u uw verklaringen wederom aanpast en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 3, 5 & 11-14 & Verklaring DVZ, 10/06/2012, p. 4).”*; vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, ondermijnt het gegeven dat verzoeker pas elf jaar na zijn aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend – nadat zijn regularisatieaanvraag werd geweigerd en nadat hij in het Centrum voor Illegalen in Merksplas werd vastgehouden – voorts op fundamentele wijze de ernst van de door hem ingeroepen feiten die voor zijn vertrek uit Egypte in 2002 zouden zijn voorgevallen. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat een asielzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna een asielaanvraag zou indienen. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker van mening was dat hij al bescherming had aangevraagd via een regularisatieaanvraag is allerminst ernstig. Verzoeker diende zijn regularisatieaanvraag immers pas in 2009 in, na een illegaal verblijf in België van maar liefst zeven jaar. Hij werd in deze procedure bovendien bijgestaan door een raadsman, zodat het voor hem duidelijk moet zijn geweest dat het trachten te bekomen van een verblijfsrecht via een regularisatieaanvraag geenszins gelijkstaat aan een verzoek tot internationale bescherming.

Zo verzoekers vrees voor de Moslimbroeders op enige waarheid zou berusten, kan overigens in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich alsnog vluchteling zou verklaren op het ogenblik dat de Moslimbroeders in Egypte aan de macht kwamen. Verzoeker wachtte echter nog meer dan een jaar nadat de Moslimbroeders aan de macht waren gekomen om een asielaanvraag in te dienen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, strookt een dergelijke houding totaal niet met het profiel dat verzoeker zichzelf aanmeet, zijnde een politiek figuur die bij terugkeer naar zijn land in de problemen zal komen. Dat hij een vooraanstaand lid van de partij zou zijn geweest, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, kan bovendien op generlei wijze worden afgeleid uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waaruit slechts blijkt dat hij in 1998 en 1999 heeft deelgenomen aan twee betogingen tegen de terroristen, dat hij sinds 2000 lid was van de partij, dat hij vergaderingen bijwoonde, dat hij tijdens de verkiezingen op de stemdozen moest letten, dat hij probeerde andere mensen aan te moedigen om lid te worden van de partij, dat hij geld uitdeelde aan de bevolking om stemmen te ronselen en dat hij informatie verzamelde met betrekking tot de oppositiepartijen. Verzoeker omschreef zijn positie binnen de partij als “een maatschappelijk assistent, een begeleider, iemand die informatie verzamelt en deze aan de partijleiders doorspeelt” (administratief dossier, stuk 4, p. 5-9), hetgeen bezwaarlijk als een vooraanstaande rol kan worden beschouwd.

Verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag is aldus een duidelijke indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

Waar verzoeker nog stelt dat de Moslimbroeders in Egypte aan de macht zijn, verwijst de Raad naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat president Morsi in juli 2013 werd afgezet door het Egyptische leger en werd gevangengezet, dat tevens bijna de voltallige leiding van de Moslimbroederschap gearresteerd werd, dat de bezittingen van de organisatie geconfisqueerd werden en dat hun activiteiten verboden werden (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 7). Zo verzoeker al enige terechte vrees voor vervolging koesterde vanwege de Moslimbroeders omwille van zijn lidmaatschap in het verleden van de Nationaaldemocratische partij – *quod non* zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en tegen welke motieven in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd – kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen dat deze vrees actueel nog bestaande zou zijn.

2.3.2. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat zijn vrees bij terugkeer naar Egypte gearresteerd te worden door de luchthavenautoriteiten omdat hij zolang in het buitenland heeft gewoond waardoor ze hem van spionage gaan verdenken, louter veronderstellingen betreffen die hij niet kan staven aan de hand van enig bewijs. Ook dit motief blijft derhalve staande en wordt door de Raad overgenomen.

2.3.3. Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde document waarin hij in het Frans enkele gebeurtenissen heeft genoteerd die hij heeft meegemaakt zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.4.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van hoger genoemde informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering en hij verwijst in dit verband naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies, waaruit blijkt dat alle reizen naar Egypte ten stelligste worden afgeraden behalve naar de toeristische gebieden aan de Rode Zee, Luxor, Aswan, Aboe Simbel en de golf van Aqaba en dit gezien de gespannen politieke situatie en de daaruit voortvloeiende onrust, en dat zelfs voor mensen die zich thans in Egypte bevinden wordt gevraagd te overwegen of hun aanwezigheid in Egypte nog langer noodzakelijk is. Verzoeker stelt dat deze zeer recente ontwikkelingen niet kunnen genegeerd worden en hij besluit hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet langer ernstig kan volhouden dat een terugkeer naar Egypte zonder risico is.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS